Ч. 35 Второк 15 (27) лютого 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К.	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . .	„	—·40

Поодинокое число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К.	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . .	„	—·90

Поодинокое число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Розрухи в египетскім войску. — Полуднво-африканьска війна).

В кругах правиці гадають, що Чехи хотять лиш удавати обструкцию, щоби правительству дати можність видати заряджень для них корисних. На кождий случай Чехи будуть голосувати за контингентом рекрута — Вчера перед полуднем в сали Ронахера відбули ся збори для запротестованя против проекту нової міскої ординациї виборчої. Но зборах зібрало ся на Рінґштрассе около 5000 социяльних демократів, що серед крику против правительства і співаючи робітничі пісні, устроїли демонстрацийний похід і пішли до ратуша. Однако полиция розбила товпу і більшу єї часть виперла в сусідні улиці. Лише мала частина демонстрантів дістала ся перед ратуш, де знов підняли крик, але полиция і тих розігнала. Загалом арештовано 40 людий, однако більшу їх часть зараз по переслуханю випущено на волю.

Як звістно, кілька баталіонів египетских войск зворохобило ся против Анґлії. Треба було візвати инші войска і роворужити ворохобників. Як тепер доносять до Льондона, переведене слідство викрило вину пятьох египетских офіцирів, котрих увязнено і відставлено до Каіра. Впрочім о тій ворохобни Анґлійці не хотять нічого близшого пускати в сьвіт.

В положеню на театрі війни зайшла рішуча зміна в некорість Бурів. Всї вісти, які звідтам надходять, звучать для них зловіщо. І так телеґрафують з Пардерберґа під д. 23 с. м., що положенє ґен. Кроні'ого безнадійне. Анґлійскі пушки окружають з усіх сторін становища Бурів в долині ріки Моддер. Бури стратили вже кілька оборонних окопів. Збіґці оповідають, що Кронів піддавсь би, але здержують его від того молоді трансвальскі Бури. Занятє дня 21 с. м. Анґлійцями становище Бурів, де 50 їх вояків попало в неволю, має дуже велике стратеґічне значенє. — Депеші льорда Робертса з Бардеберґа під д. 24 с. м. доносять: Войско Бурів, що надійшло з Наталю, ударило в пятницю на наші передні сторожі, однако було відбите і втратило богато убитих і ранених. До неволі дістало ся 100 Бурів. Анґлійці втратили 9 убитих і 29 ранених. — З Пардеберґа доносили під д. 21 с. м.: Бриґада ґен. Кокса (Knox) займає становище на полудне ріки, ґенерал Сміт напирає на табор Бурів від півночи. Нинїшного дня ґен. Френч, з підмогою артилериї, ударив на Копіє, яке доси займає войско Кроні'ого. Скріплені сильними відділами з під Лєдісміт ударили Бури несподівано на ґен. Френча, однако той приневолив їх артилерийским огнем уступити в напрямі Дріфт. Бури мали богато ранених і убитих а 50 з них попало в неволю. Бури сипплять з незвичайним поспіхом окопи довкола табору. Їх хоробрість і завзятє викликують загальне признанє, однако всї думають, що дальший їх опір буде даремний. — Після депеші з Пардеберґа з дня 22 с. м. анґлійска артилерия займає всї горби довкола становищ Кроні'ого. По обох берегах ріки стоять в боєвім порядку анґлійскі войска напротив сил Кроні'ого. Кіннота Френча має задачу не допустити до несподіваного нападу з сторони Бурів на правім або лівім крилї. В послідних днях попало у неволю загалом 460 Бурів. Анґлійці забрали богато худоби, овець і припасів поживи. В ночи з 22 на 23 с. м. артилерия анґлійска заалярмувала табор Кроні'ого кільканайцятьми вистрілами. — До бюра Райтера телеґрафують з Коленто під д. 23 с. м.: Бури займають незвичайно сильне становище на хребтах гір, що граничать з Гроблере-Клюф. Вчерашний сильний огонь артилериї, що закривав анґлійску піхоту в єї повільнім поході не міг випарти Бурів, що до ночи не давали ся в своїх укріпленях. Нинї рано анґлійскі войска почали знов поступати в напрямі бурских становищ.

Письмо з Канади.

(Дальше).

Люди раді би мати сьвященика, дяка, церков, школу, читальню. Пишуть лист за листом, просять до себе, виводять свої жалї, нарікають, що они такі опущені, що навіть слова Божого не чують. Менї самому доводило ся таке кілька разів. Отже приїзджаю, скли-

---

4)

ДОЧКА ПОСЛА.

(З французского — Юрия Онета).

(Дальше).

Генрик не хотів дати пізнати по собі, що пізнав дівчину, і тому обернув ся до двірнички та спитав єї трохи зміненим голосом:

— Кажете тисяч сто франків за ті чотири комнати від подвіря?.... То досить дорого!

— Може дадуть за тисач.... але без відновленя...

Нічого не вадить. Мешканє чисте.

— Лише треба платити за шість місяців з гори.... В тім домі такий звичай....

Генрик не міг здержати ся від усьміху. Єго, що мав два тисячі франків місячної пенсиї, підозрівано о то, що не буде точно платити.

Отже сказав:

— Менї то не робить ріжниці.... Побачу, надумаю ся....

Двірничка посумніла, видко гадала, що не буде нічо з того.

— Панї — сказав тодї — завтра верну, не винаймайте, доки не побачите ся зі мною. Тимчасом прийміть се.

Вложив їй десять франків до руки. Та незвичайна гойність мало не попсувала всього. Двірничка стала нараз щось підозрівати.

— Але пане, то не задаток. Чи певне завтра вернете?

— Як не верну, то робіть як хочете.... Але дожидайте мене до пятої по полудни.

Жінка поглянула на него з підозрінем, немов би хотіла сказати: тягнеш мене сюди паничу, і оповідаєш байки. Що ти тут хочеш? Але впрочім, що то мене обходить, коли я дістала десять франків.

Генрик кинув послідний раз оком на хорошу дівчину в огороді, що спокійно кінчила чистити рожеві корчі, і вийшов

— То, до завтра, пане.

— Дуже можливо.

Одна гадка починала дозрівати в голові Генрика. Нагле сказав собі: — Чому не мав би я винайміти мешканя в тім домі? Буду мати нагоду бачити ту, о котрій не перестаю думати, зблизити ся до неї. Але як зробити, аби дійти до того, не виявляючи, хто я? Укрити ся під фальшивим назвищем? То крута дорога і я можу стати сьмішним. Але якеж маю инше средство?

Так роздумував їдучи назад. Всьо промавляло против намíреної гадки.

— За кого можуть мене взяти? Мешканці дому, коли побачуть, що до мене ніхто не приходить, що не відбираю листів і не сплю дома, подумають, що я який анархіст і приладжую бомби, або злочинець, що підробляє фальшиві гроші, або вкінци шпигун якої чужої держави. Ні. Віддам нагляд мешканя двірничці, она пересьвідчить ся, що у мене нема нічого підозріного. Але тоді стану для неї ще більше загадочним: погадає, що тут іде о женщину. І можу увести в неславу мою чудесну дівчину. Не говорячи вже о тім, що она сама погадає, коли довідає ся, що я єї сусід, бо не може бути, аби мене коли не побачила. І якже она тодї зачудує ся! Осудить мене зле, то єї налякає, а може бути обидить, і втрачу всяку надію. Ні, мій намір шалений, треба его покинути. Найрозумнїйше, що можу зробити, то хиба перестати гадати о ній, не займати ся нею і задержати лиш милий спомин.

Вдоволений був з тої розважної постанови. Почув, що єсть спокійнїйший, щасливійший в тій хвили. З'їв весело обід з вітцем і матерю, і тішив ся їх сяючими лицями.

Але на другий день о четвертій, був на улици Спонтіні, і найняв мешканє за тисяч франків, з котрих пятьсот заплатив з гори. Записав ся в книзі під назвищем Генрика Жерве.

VI.

Три дни пізнїйше, в середу, коли нема засідань в палаті, п. Курсіє, виходячи з дому коло четвертої пополудни, стрітив ся в подвіри з молодим чоловіком, що з поважанем поклонив ся єму.

Посол кивнув рукою, як звичайно коли витав товпу, і минув его, гадаючи:

— Ага! то той молодий чоловік, що був разом з нами в лодці в Тульоні. Що він тут робить?

З вродженої недовірчивости до людий, Курсіє вступив до двірнички і спитав:

— Що то за молодий чоловік, якого я стрітив в подвірю?

— Ах, то пан Жерве, новий комірник....

кую громаду на нараду. Ураджують, що треба церкви, сьвященика, і вибирають виділ чи комітет церковний. Стає вже на тім, що будуть ставити церков; визначують уже і сьвященикови утримане. Тогді кажу: „Отже, люди, складайте гроші!“ Витягає один, другий, по долярeви, вписує ся в книгу.... Втім підводжу очи: „А се що? де люди?“ — „Та вже розійшли ся!“ відповідають. Питаю ся: „Та чому?“ — „Та вам ще тяжко, кажуть, чоловік не знає, що скорше: чи бика, чи церков, чи плуг, чи школу?“ І так сходять ся, радять богато, а з усего нема нічого.

Запитаєте мене: чи варто сюди їхати? На се вам відповідаю, що я тут із-за сліз не міг науки казати і я плакав, і нарід плакав. Бідний руский народе! — гадаю собі — якаж нещастна твоя доля! Утік з краю перед нуждою, а тут, хоч тепер не терпить голоду, але таки й бувало так, що не було що їсти. А тепер яка его жде доля? З краю вийшов некультурний, а тут в пустини, на кольоніях, здичіє до решти. Хто его попровадить? Чи не шкода тих тисячів душ, що самі собі полишені, розсіяні на всі вітри? Хто їх збере до купи? Один не дасть їм ради; лише в Божих руках їх будучність! Коби они бодай мешкали разом, то лекша була би справа; а то мов полова розвіяли ся по Канаді. Жаль мені людий, бо не виджу в сій еміґрациї ані народного, ані релігійного пожитку. Ванародовити ся мусять скорійше, чи пізнійше.

По совісти своїй нікому не раджу сюди їхати; бо скине кайдани з себе там, а тут заложать ему поволи і гладонько нові. Податки будуть і тут, та ще які! Тут порядків таких, які вже є в Галичині, не буде і за 200 літ. Станугь заводити порядки, робити дороги і т. и, а нарід мусить платити. Вже тепер платить господар від фарми по 5—15 доларів на рік, хоч з неї ще нічого не добув, тілько кровицею своєю єї зросив. Вже радили тут, щоби видатки на еміґрацию податками стягати з людий, та внесене се лиш поки-що упало, але оно верне скорійше чи пізнійше.

Хто може ратувати ся, ратуй ся в краю! не шукай добра на чужині, бо чужина завсігди тобі чужиною і неприязною приятелькою. Братя! Як би тут було добро, чи, думаєте, ждало би оно було аж доси на Русинів? За тілько літ, що вже на сотки числять ся, давно вже була би сеся країна залюднила ся; а то пустиня все-таки стоїть пустинею!

А тепер що-до сторони релігійної. І тут приходить ся сказати: Нещасливий Русин! Ним не заопікує ся ніхто свій, хиба непрошений гість.

Тут є різні релігії, а о деяких я ніколи не чував. Є тут католики, по найбільшій части з французкими сьвящениками. Сьвященики ті мають велику поміч з місийних фондів в Ліону та з пропаґанди римскої. Їм тут дуже добре, гарно їм місіонує ся, бо є гроші і не бракне їх ніколи. Кождий з них має мов би своє приходство, бере на місяць 75 долярів і iura stolae. Є тут анґлійскі секти методистів, баптистів, епископальні, пресвитерияни, християни. Дальше: лютерани, нокси (Knox) Salvation-Army, духоборці, меноніти, католицко-апостольска церков (теж секта), сини правди, жиди (також з Галичини), вкінци Русини греко-католики і православні з Буковини (але й православні не мають доси нігде сталого сьвященика). Кожда секта і православні побирають утримане з своїх фондів. І так н. пр. секти протестантскі платять кождому місионареви місячно 60 долярів і крім сего диэти в дорозї. Доходи від людий не вчисляють ся в се. Місийні фонди становлять костели, школи. А Русини що? Питають ся чужі люди: „що се за нарід? Він не має ні костела, ні пастора; се певно люди без віри!“ Тим то богато приходить місионарів навертати наших людий.

(Конець буде).

Новинки.

Львів дня 26-го лютого 1900.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Лев Пініньский повернув до Львова.

— **Презенту** на парохію в Камени надало ц. к. Намістництво о. Николаеви Кокурузї, дотеперішному парохови в Баличах Підгірних.

— **Про діяльність Преосьв. еп. Шептицкого** пишуть з Станиславова: В пятницю звізитував Преосьв. Епископ Шептицкий науку релігії в учительскій семинариї в Станиславові. Ту переnитав Преосьвященний учеників в 2 клясах, мав гарну і одушевляючу промову до будучих учителів, вказуючи на те, що учитель в своїм крузї діланя має бути другим сьвящеником. По короткій конференциї в канцеляриї Дирекциї відїхав Преосьвященний до школи виділової женьскої. Тут сьвяточно прибрана молодіж радістно вичікувала достойного гостя. У входових дверий повитала Преосьвященого директорка школи п. Немецова в супроводї учительок і впровадила до салї, де були зібрані всї рускі ученицї. Відповіди як в учительскій семинариї, так і в школї виділовій випали знаменито, так само найшло виконане кусників сьпіву церковного в обох школах повне признане з сторони Архиерея для катихитів о. Порайка і дра Литвиновича. — В недїлю під вечер виїздить Преосьв. Епископ Шептицкий до Монастиря Василияньского в Михалївцї, де під Єго проводом відбудуть ся духовні вправи для духовеньства деканата Кудринецкого, а по реколекциях наступить візитация деяких парохий в борщівскім повітї.

— **З Надвірняньщини** пишуть нам: Дня 22 с. м відбув ся в Пасічній повіта надвірняньского вечерок з танцями заходом Вп. о. Емилїяна Андроховича і Вп. п. Р. Гольцера, старшого управителя тамошної фабрики залїза; а що чистий дохід призначено на удержане тутешних Сестер Служебниць Пр. Діви Мариї, то доохрестна інтеліґенция поспішила охотно і забавляла ся весело

— А хто він, той Жерве?

— Студент права, що має вступити до адвоката... Мусить мати мешкане, як каже, задля приписів, але їсть і спить у родичів.. Виглядає на приличного чоловіка, я веду у него домашне господарство.

— А яке мешкане має?

— То над вашим, пане после.

— Добре, дякую.

Курсіє скривив ся і вийшов на улицю, говорячи до себе: „хто знає, чи то не який шпігун, що хоче менї на голову привести полїцию. Побачимо!“ Вечером вертаючи до себе, пішов до огорода, а що вже смеркало, слідив пильно вікна мешканя. Вікна були темні: Генрик вийшов ще перед годиною.

— Аби дізнати ся, чи дочка що замітила, Курсіє спитав?

— Знаєш дитинко, що мешкане на горі винаймлене?

— Нї — відповіла молода дївчина, — але то мене не дивує, бо перед трема днями досить було стукоту на сходах від вноmеної обстави. Впрочім новий мешканець спокійний чоловік; цілком его не чути.

— Знаєш хто там мешкає? То той молодий чоловік, котрого ми пізнали на торжестві в Тульонї.

Панна Курсіє виявила таке здиванe, що єї отець не міг здержати ся, аби не сказати:

— Правда, що то дивна стріча?

Якийсь час думала, а відтак відповіла з якимсь неспокоєм:

— Дуже дивне, справдї. Знаєш того пана?

— Цілком нї. То адвокат, називає ся Жерве, як каже двірничка. Але я буду знати вскорі чого держати ся; напишу кілька слів до префекта полїциї.

— Чейже не будеш непокоїти того молодого чоловіка.... Добре знаєш, які ті люди з полїциї незручні і грубі...

— Певне, колись мав я з ними не одну перепалку.... Але тепер, річи змінили ся, они на мої прикази.... Зажадаю лише, щоби мали на оцї того Жерве і не звертали на себе уваги.

Панна Курсіє була лиш на половину успокоєна. Однако не напирала. Якийсь інстинкт говорив їй, що треба перервати розмову і відвернути увагу вітця. Звела его зараз на полїтику і запитала о подробиці міністерскої кризи. Курсіє, що від двох лїт хотів стати міністром розпочав зараз свої звичайні жалоби на гірку невдячність людску. То він, Курсіє, сотворив, увів в сьвіт того Жакінота, котрому поручено тепер утворити новий кабінет. А без него чим бувби той Жакіно.

Були днї коли розумів Робеспіерра і гадав о приверненю революцийного трибуналу з доброю ґільотиною на площи Згоди, напротив моста. То був їдкий чоловік. Але укривав свої чувства перед дочкою і не згадував о обидах, бо любив єї дуже і задля тої любови не хотів заколочувати партийною ненавистию спокою того чистого і нїжного серця. Але перед нею жалував ся на Жакінота.

— Чи ти то розумієш, чоловік, що так часто обідав у нас, коли був ще незнаний, майже бездомний, переслїдуваний вірителями і що поводить ся зі мною так, немов би не потребував зі мною числити ся. Ах, я не можу удержати ся довше на трибунї як чверть години. Пожди! Тепер працюю над уложенєм бесїди о роздїлї церкви від держави, одної з тих бесїд, що як грім бють в вібраних в палатї послів. Завішене сесиї. Оплески. Відповідь міністра. Ех, Жакіно, колиб я міг тебе повалити!

— Ох, отче!

Вечер переходив на твореню проектів будучности. В підбудженій уяві бачив себе на становищи президента републики. Мій Боже! Тепер так легко доходить ся і до того! Щасливі відносини, правда? Хоч би то само, що всї знають о его непохитній честноті в хвили, коли тілько людий боїть ся, жиє в страху, аби не стрітити ся з слїдчим судиєю; чи треба більше? І положив ся спокійний до ліжка, не гадаючи вже о новім комірнику.

Але его дочка гадала о тім за них обоє. Хто був той молодець? Звідки взяв ся? Чого хотів? Чи називав ся Жерве? Єго присутність в Тульонї, підчас торжеств, на державнім кораблі, доказувала що був знаний, его поведене так елеґантне і свобідне сьвідчило, що належав до родини з висшого сьвіта, а чемність і лагідність вказували на то, що одержав дуже добре виховане. І спровадив ся до малого мешканя при улици Спонтіні кілька днів по їх стрічи. Чи не було над чим думати дївчинї такій розумній, так мало гордій як була панна Курсіє? І роздумувала над тим лежачи в ліжку, перший раз в житю перенята неспокоєм, котрий зганяв сон з єї повік.

Аж до того дня єї житє не було надто щасливе, хоч отець дуже єї любив і був для неї добрий. Утратила матір будучи ще дитиною, то й незнала єї солодких пестощів, тої ніжної печаливости, котрої нїчо не заступить, а котрої недостача держить серця сиріт в тузї і смутку.

Господарством вітця, веденим трохи неладно, займала ся стара служниця, коло котрої бігала ще дитиною, бажаючи жіночої опіки і змушена вдоволювати ся пестощами няньки. Тодї перепроваджувано ся часто з одного мешканя до другого, бо тяжко було правильно платити комірне. Курсіє був одним з редакторів часописи, котрої начальний редактор аби наглядно показати, що то значить рівність і братерство, побирав хорошу платню і держав конї, а своїм співробітникам велїв стискати собі черева в часї обідових годин і бігати за омнїбусами.

На щастє Курсіє получив з своїм дневникарским занятєм і одно підприємство торговельне: іменно був аґентом яблочнику і горівки з винограду фірми Кандебек. Завдяки тому яблочникови, мав яке таке удержане, що дозваляло ему віддавати ся почитаню Блянкі'ого. Бо Блянкі був для него Богом, а радше: чоловіком.

Одного дня, коли в приступі одушевленя сказав до славного революционера ті слова: „пане, я вас обожаю!“ — той подивив ся на него строго і відповів з досадою: чоловіче, говориш дурницю: не можу бути твоїм паном, бо ніякого пана нема! Від того часу Курсіє був осторожнїйший в словах і називав Блянкі'ого „батьком“.

…ю цілого дня. Чистого доходу було 96 К., котрим принесено значну поміч так потрібній на селі інституциї.

— Новий замах Люккені'го. Звістний убийник нашої бл. п. Цісаревої допустив ся у вязниці нового замаху на інспектора вязниці в Женеві, Перрена. Як звістно, Люккені, котрого засуджено на ціле житє до вязниці, длятого, що в женевскім кантоні знесено кару смерти, був первістно замкнений в підземній кели, але пізнійше перевесено его до низшої вигіднійшої. Недавно тому утекло з тої вязниці двох злочинців і від того часу заострено надзір. Люккені жалував ся на то заостренє перед Перреном, а коли той підчас розмови відвернув голову, хотів Люккені убити его острим знарядом, який зробив собі з зелїзної ручки, що бувае при коробках від консервів. По короткій борбі злочинця з дозорцями, звязано его і заведено назад до підземної келі.

— Зелізнича катастрофа. В Варшаві на зелізничій стациї ударив над'їзджаючий поїзд одну з пересуваних саме в тій хвили льокомотиву. Льокомотива пустила ся шинами і з розгоном ударила в особовий поїзд, що над'їздив з другої сторони. Кілька вагонів розбило ся, а 21 осіб подорожних і зелізничої служби потерпіло тяжші або лекші скалїченя.

— Затроєний ґазом. В Карльсбаді помер недавно Іван Пупп. Дивним случаем згинув він саме такою смертию, якої найбільше бояв ся: від удушеня ґазом. Відраза небіщика до ґазу і нафти була така велика, що навіть не хотів винаймати партеру свого дому на торговлї, щоби там не заведено ґазового освітленя. В цілім его домі вільно було сьвітити лише сьвічками і оліяними лямпами. Мимо того погиб удушений ґазом, який з улиці продер ся до его спальні.

Телеґрами.

Відень 26 лютого. Президент міністрів др. Кербер, як впевняють в парляментарних кругах, предложив тепер Цісареви в Пешті ухвали послідної ради міністрів на случай неспосібности парляменту до працї. Загально гадають, що сими днями прийде до дуже важних постанов. До Пешту покликано також міністра для Чехії дра Разека.

Прага 26 лютого. Положенє в ческих копальняних округах не змінене, все однакове. Вчера відбули ся в многих місцевостях збори робітників. Хід всїх зборів був спокійний.

Відень 26 лютого. Fremdenblatt довідує ся, що вибиване пятикоронівок іде так поспішно, що та монета імовірно вже в марті буде пущена в обіг.

Будапешт 26 лютого. Вчера вечером відбув ся в королівскім замку двірский обід. — Міністер заграничних справ ґр. Голуховский прибув тут вчера вечером

— Заряд краєвого варстату для виробу забавок в Яворові посїдає значну скількість на складі виробів для селян як: ложки, веретена, валки до тіста, ціви для ткачів, решета, рогіжки, маґільниці, опалки, кобелї, кошики, соломянки, забавки для дітий і т. п. по дуже низьких цінах. При більшім замовленю опускає ся рабат.

Коли той реформатор суспільний спочив в гробі, Курсіє голосив заедно его науки і в клюбах і в своїй ґазеті, на зборах, а все з сліпою вірою і глубоким пересьвідченєм. Виступав против конкордату з Римом, жадав знесеня постійних армій, доказуючи, що на случай нападу ворогів досить буде, коли ціле населене вийде напротив них з оливними галузками в руках, співаючи гимни о братерстві, думав о загальній републиці і таких иньших річах, готовий пролити потоки крови, не ощаджуючи і власної, аби запевнити людям ту щасливу долю.

Свою дочку виховав незвичайно вільнодумно. Жінка Курсіера, побожна і розумна женщина вспіла ще перед смертию охрестити бідну дитину. Але від хвилї того першого религійного обряду, дитина росла в повнім религійнім невіжестві. Не була ніколи в церкви, не учила ся катихизму і не була при сповіди. В двайцятім році житя, молода Парижанка була лиш дитиною природи, подібна до диких, яких місионарі силують ся вирвати з темноти і котрі тоді слухають з цілою простотою слів побожних учителів, здивовані і одушевлені, немов би їм оповідали яку прекрасну казку.

Молода дївчина була о стілько в гіршім положеню від диких, що їй ніколи не говорено о религії а натомість слухала богохульних розмов, заперечуючих істнованя Бога і жадаючих вигнаня духовеньства з краю. Але глубока вроджена честнота боронила еї перед тими страшними бесїдами, які висказував отець і его приятелі, не звертаючи ніякої уваги на еї дитинячі літа.

Еї ум, незвичайно ніжний і бистрий замикав ся тоді в собі і не приймав отруї. Може бути, що ангел хоронитель розпростер над нею крила, аби остала непорочною. Не знала религії, була супротив неї рівнодушна, але й не виступала против тих, що вірять і молять ся.

Все таки перші понятя религії завдячувала старій служниці свого вітця, що хоч не була побожною, то однако мала віру, як взагалї селяньскі женщини. Та добра людина почала у вільних хвилях оповідати дівчині, посадивши еї на колінах, історию Матери Божої і Ісуса Христа. Але Курсіє приловивши одного дня служницю на тім, що мовляв „затроює дитину клерикалізмом“, загрозив їй, що сейчас еї прожене і внаслідок того добра служниця мусїла перервати науку.

Впрочім дитина не жила без науки і молода дївчина скінчила з добрим сьвідоцтвом женьску ґімназию. Відважна з вдачі бажала заробляти гроші і брати участь в домашних видатках, але отець спротивив ся тому задля привязаня і почутя власного достоїньства. Панна Курсіє, щоби уділяла лекций по приватних домах в місті — на то не міг позволити. Що погадали би о нїм его парляментарні товариші, що вже й так держали ся від него осторонь, знаючи, що він не богатий на гроші. Нї, треба було, аби лишила ся дома і займала ся грою на фортепяні, читанєм і шитєм, як иньші панни. Не був би социялїстом, колиб его дочка мусїла працювати. Зрівнане майна, до чого стреміз всіми силами, може дати єму ренту, а як дочка добре віддасть ся, то забезпечить собі долю. Упивав ся тими мріями, показуючи їй сьвітлу будучність. Тимчасом не відмавляв їй нічого з еї малих вимогів, робив для неї пожертвованя, аби могла хорошо одїти ся і провадив еї в урядовий сьвіт, до театру; о скілько то лиш було можливе.

Не чула ся нещасливою з своєю, рівною вдачею і спокійним характером. Дні сходили їй на шитю і перечитуваню вітцеви актів і ґазет. Виходила з дому на проходи, конечні для здоровля, в товаристві старої Розалії. Вставала рано, клала ся спати вчасно і не знала безсонности.

І хоч не мала ніякої релиґійної ідеї то однако еї поведене нічим не разило. Розуміла свої обовязки і цілком не гадала аби від них увільнити ся. Еї честнота проявляла ся у всім. Правда, не досьвідила ще ніякого тяжшого переходу в житю, не почувала потреби ніякої опори посеред нещасть і болів житевих, не підносила ще ніколи очий до неба, глядаючи провідної звізди на дорозі повній пітьми і небезпечностий.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмеве
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольего лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·50	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в будчі дни
	7·—	„ Лавочного Мункача Х[illegible]
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^{1}/_{10}$ до $^{30}/_{4}$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^{1}/_{5}$ „ $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$.
	9·11	„ „ „ $^{1}/_{6}$ „ $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворец
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·30	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Козови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано

Бюро інформацийне ц. к. зелізниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: Адам Крехобецкий

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).